

Sygn. akt X Ga 363/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Małgorzata Korfanty

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **J. D. (1)**

M. W.

przeciwko: **P. S.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powodów J. D. (2) , M. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 maja 2016 r.

sygn. akt VII GC 2567/15

1) oddala apelację;

2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 600zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym

SSO Małgorzata Korfanty

Sygn. akt X Ga 363/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo J. D. (1) i M. W. oraz zasądził solidarnie od powodów na rzecz pozwanego P. S. kwotę 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy ustalił, iż powodowie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonali na rzecz pozwanego usługi transportowe. Po wykonaniu usług wystawili faktury VAT. Pozwany nie zapłacił za świadczone przez powodów usługi w określonym terminie a w konsekwencji został wezwany do zapłaty w terminie do dnia 29 lipca 2015 r. Skutecznie doręczone wezwanie nie odniosło żadnego skutku.

W dniu 9 listopada 2015 r. Referendarz Sądowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym stosownie do żądania zawartego w pozwie. Pozwany wywiódł sprzeciw od nakazu zapłaty w którym wniósł o oddalenie powództwa

oraz o zasądzenie od powodów solidarnie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia ze wskazaniem na treść art. 77 ustawy prawo przewozowe. W odpowiedzi powodowie podnieśli, że strony nie zawarły umowy dotyczącej przewozu, zaś świadczone przez nich usługi nie mogły podlegać regulacjom prawa przewozowego. Wskazali ponadto, że usługi na rzecz pozwanego wykonane zostały na podstawie umowy o dzieło, zaś usługa pozostawała w związku z umową sprzedaży wobec czego termin przedawnienia do dochodzenia roszczenia wynosi 2 lata.

W dalszej części uzasadnienia sąd wskazał, że podstawę żądania powodów stanowi przepis art. 774 k.c. dotyczący umowy przewozu. W opinii sądu podstawą roszczenia nie była ani umowa sprzedaży ani też umowa o dzieło. Stosownie zaś do regulacji art. 775 k.c. przepisy o umowie przewozu zawarte w k.c. stanowią *lex generalis* i są stosowane do roszczeń wynikających z umowy przewozu tylko wtedy, gdy przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe stanowi *lex specialis* do przepisów k.c. i znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie. Stosownie do treści art. 77 ww. ustawy roszczenia z tytułu przewozu przedawniają się z upływem roku, który biegnie od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia w którym powinna być nastąpić. W ocenie Sądu I instancji powodowie wytoczyli powództwo po upływie rocznego terminu przedawnienia roszczeń wynikających z faktur. Również wezwanie do zapłaty zostało wysłane do pozwanego po upływie ww. terminu i z tego względu nie doszło do jego zawieszenia. W konsekwencji Sąd I instancji uznał, że z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia należało oddalić powództwo, co spowodowało również przedawnienie się roszczenia o odsetki za opóźnienie oraz roszczenia o zapłatę rekompensaty za opóźnienie w zapłacie o której mowa w art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Z uwagi na wynik sprawy powodowie zostali obciążeni kosztami procesu. Od powyższego wyroku pozwana wniosła apelację i zaskarżyła orzeczenie w całości. Zapadłemu wyrokowi skarżący zarzucili : obrazę przepisów prawa materialnego tj. naruszenie art. 535 k.c. w ten sposób, że do umowy kupna – sprzedaży sąd zastosował przepisy Prawo przewozowe, naruszenie art. 554 k.c. w ten sposób, że przyjął błędny okres przedawnienia, naruszenie art. 1 ustawy Prawo przewozowe poprzez błędna interpretację polegającą na błędnym zakwalifikowaniu umowy kupna-sprzedaży kruszywa jako usługi transportowej,, naruszenie art. 77 ust. 4 ustawy prawo przewozowe poprzez błędną interpretację polegającą na błędnym ustaleniu okresu zawieszenia biegu przedawnienia. Skarżący zarzucił ponadto, błąd w ustaleniach stanu faktycznego, poprzez przyjęcie iż strony łączyła umowa kupna-sprzedaży a nie umowa o usługi transportowe.

Jednocześnie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania za obydwie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji strony powodowej w całości jako bezzasadnej oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy

– w niniejszej sprawie pozwana w apelacji wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej

oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Odnosząc się do zarzutów merytorycznych apelacji powodów należy wskazać, iż były one nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że nie jest słuszne twierdzenie, iż Sąd I instancji naruszył art. 535 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego nie można w ogóle mówić o naruszeniu przepisów kodeksu cywilnego dotyczących sprzedaży a to z tego względu, iż Sąd I instancji słusznie przyjął, że nie znajdują one zastosowania w niniejszej sprawie. Bez wątpliwości słuszne było przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że w stanie faktycznym wynikającym z akt sprawy należy stosować przepisy dotyczące przewozu. Przepis art. 775 k.c. stanowi, że przepisy dotyczące przewozu ustanowione w k.c. stosuje się o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Jak słusznie zauważył Sąd I instancji przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe stanowią *lex specialis* w stosunku do przepisów ustanowionych w k.c. Mając na uwadze powyższe nie zasługuje również na uznanie twierdzenie pozwanego, że Sąd I instancji naruszył art. 554 k.c., skoro, bowiem nie może być w ogóle mowy o zastosowaniu przepisów dotyczących sprzedaży, zatem przyjęcie 2 letniego okresu przedawnienia usankcjonowanego w art. 554 k.c. jest niezasadne. Słuszne jest natomiast przyjęcie, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie art. 77 ustawy prawo przewozowe stanowiącego, że roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Kolejny zarzut wywiedziony w środku odwoławczym sprowadzający się do naruszenia przez Sąd I instancji art. 1 ustawy prawo przewozowe, gdzie w ocenie skarżącego Sąd Rejonowy dokonał błędnej subsumcji również nie jest trafiony. Kolejno, skarżący twierdzi, że „nie można zgodzić się z ustaleniem sądu, iż powodowie domagają się zapłaty za usługi transportowe, gdyż to nie tego rodzaju usługi były przedmiotem umowy i nie taką usługę powodowie wykonywali dla pozwanego.” Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że to właśnie usługa transportowa była świadczona przez powodów. Wynika, to nie tylko z faktur czy kart drogowych lecz w samym pozwie strona powodowa wskazała, że wykonała na rzecz pozwanego usługi transportowe w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Istotne jest również, co podkreślił Sąd I instancji, iż powodowie wskazali, że usługi transportowe były dodatkowe w stosunku do sprzedaży, co tylko potwierdza, że transport był odrębnym świadczeniem w stosunku do umowy sprzedaży. Nie naruszył również Sąd I instancji przepisu art. 77 pkt 3 ust. 4 ustawy prawo przewozowe. Zawieszenie terminu nie mogło nastąpić w sytuacji gdy termin przedawnienia upłynął wobec spóźnionego wezwania do zapłaty wystosowanego do pozwanego. Co więcej, wezwanie do zapłaty z dnia 20 lipca 2015 r. powinno spełniać kryteria określone w Rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 24 lutego 2006 r. w sprawie ustalania stanu przesyłek oraz postępowania reklamacyjnego, gdzie w § 8 szczegółowo określono niezbędne elementy jakie musi ono zawierać. Z tych względów nie ma racji skarżący twierdząc, że doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Ze wskazanych powyżej względów twierdzenie skarżącego, że Sąd Rejonowy błędnie uznał, że strony łączyła umowa o usługi transportowe nie zaś umowa sprzedaży nie zasługuje na aprobatę. Wbrew stanowisku skarżącego analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że strony zawarły umowę o przewóz. Całkowicie odrębną i nie mającą znaczenia w kontekście wyciągniętych wniosków kwestią jest okoliczność dotycząca uprawnień posiadanych przez powodów do wykonywania transportu. Argumentacja wskazana przez powodów co do niespełnienia kryteriów podmiotowych niepozwalająca na przyjęcie, że wykonali na rzecz pozwanego usługi transportowe również nie jest słuszna. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że za uprawnionego przewoźnika w rozumieniu ustawy nie uznaje się wyłącznie podmiotu posiadającego stosowne uprawnienia lecz każdego kto faktycznie świadczy usługi przewozowe w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2004 r. sygn. akt I CK 199/04). Na marginesie podkreślić należy, iż powód od zawiśnięcia sporu nie potrafił precyzyjnie wskazać podstawy materialno-prawnej roszczenia poszukując jej zamiennie w umowie sprzedaży (a nie kupna - sprzedaży - vide: Kodeks Cywilny - tytuł IX. Sprzedaż), umowie o dzieło czy umowie o świadczenie usług. Skoro zatem nie stwierdzono naruszenia prawa materialnego, sąd uznał zasadność toku rozumowania sądu *meriti*. W tej sytuacji zarzuty apelacji nie mogły zostać uwzględnione. Dlatego biorąc powyższe pod uwagę i nie znajdując przesłanek do wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, zgodnie z art. 385 k.p.c. apelację oddalono. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Na koszty poniesione przez pozwanego w toku postępowania odwoławczego złożyły się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

SSO Małgorzata Korfanty